

Ha Isten felénk irányuló szeretetének lényegét kellene megfogalmazni, akkor János evangéliumának ezen szakasza alapján azt kell mondanunk, hogy Isten szeretete felénk az egyesülni akarásban és (örök) létben tartani akarásban nyilvánul meg.

A hívők egymásban levése és egyként Jézusban és az Atyában levése tanúskodhat Jézusról az Atya küldöttéről, és az Atyának a Jézus és a benne lévők iránti szeretetéről.

Hát nem egyszerű ez az egymásban levés. Mielőtt a világon kérném számon Jézusnak és a tanításának elutasítását, nyilvánvalóságának elismerését, meg kell kérdezni magamtól, mennyire vagyok egy az Atyával, a Fiúval és a testvéreimmel. Ennek az egységnek talán az előszobája és segítője lehet az empátia. De már ezt is tanulni kell, mert magasra került az ingerküszöb. A ledőlt-felrobbant-elsüllyedt híreket leves kanalizása közben hallgatva talán jelentkezik egy kis emocionális rezdülés, ami azért nagyon távol van a ténylegesen segíteni akaró együttérzéstől is. De, ha a közösségi testvéri kapcsolatokat vizsgálom, akkor jobb az eredmény? Tudok-e együtt nevetni, sírni a testvéreimmel? Egyáltalán vagyok-e annyira egy a testvéreimmel, hogy beengedem az életembe, a lelki életemben is? Az üdvösség nem magánügy. Meg kell dolgoznom azért, hogy egyek lehessünk, hogy egyként az Atyában és Jézusban lehessünk. Jézus átadta nekünk az Atyától kapott dicsőséget, hogy egyek legyünk. Jézus minden segítséget megadott nekünk, hogy egyek lehessünk. A többi rajtunk fordul...

Dévai Zoltán, Pécel